

Sygn. akt VIII Kz 390/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku w VIII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Przemysław Wasilewski

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale przedstawiciela Straży Miejskiej w B. J. P.

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2014 roku

w sprawie T. B.

obwinionego o czyn z art. 96 § 3 k.w.

zażalenia oskarżyciela publicznego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 3 kwietnia 2014 roku, sygn. akt XIII W 2382/14

w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie o wykroczenie

na podst. art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 roku w sprawie sygn. akt XIII W 2382/14 na podstawie art. 59 § 2 k.p.w. odmówił wszczęcia postępowania o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

Powyższe orzeczenie na podstawie art. 103 § 1 i § 3 k.p.w., art. 108 k.p.w. i art. 109 k.p.w. zaskarżył oskarżyciel publiczny w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji celem wszczęcia postępowania w sprawie.

Postanowieniu zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. obrazę przepisu postępowania mającą wpływ na treść postanowienia, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w. poprzez błędne uznanie, iż w sprawie z wniosku z dnia 1 kwietnia 2014 r. o ukaranie T. B. za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. zaistniała negatywna przesłanka procesowa tj. brak skargi uprawnionego oskarżyciela skutkująca odmową wszczęcia postępowania.

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż straż miejska w odniesieniu do wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. nie posiada uprawnień oskarżyciela, o których mowa w art. 57 § 1 k.p.w. w zw. z art. 17 § 3 k.p.w.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie oskarżyciela publicznego okazało się zasadne.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że straż miejska odnośnie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. ujawnionego w trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego w kierunku czynu z art. 97 k.w. posiada uprawnienia oskarżyciela publicznego, a co za tym idzie w niniejszej sprawie nie zaistniała negatywna przesłanka procesowa, określona w art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w., w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wskazać należy, że art. 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz.U. 2013, poz. 1383 j.t.) określa, iż do zadań straży miejskiej należy czuwanie nad porządkiem i kontrola ruchu drogowego, w zakresie określonym w przepisach o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy strażnik wykonując powyższe zadania, ma prawo do dokonywania czynności wyjaśniających, kierowania wniosków o ukaranie, oskarżania przed sądem i wnoszenia środków odwoławczych – w trybie i w zakresie określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Zważywszy na treść art. 17 § 3 k.p.w. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 31 grudnia 2010 r., nadanym nowelizacją - ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. 2010.225.1466) organom administracji rządowej i samorządowej, organom kontroli państwowej i kontroli samorządu terytorialnego oraz ***strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie.***

Zgodnie z art. 129b ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012.1137 j.t.) strażnicy miejscy są uprawnieni do kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem oraz uczestnika ruchu, dopuszczających się wymienionych zachowań sprzecznych z przepisami. W oparciu o art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy p.r.d. strażnicy uzyskali w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie określonym ust. 2 tegoż artykułu prawo do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W rozstrzygnięciu spornego zagadnienia istotne jest określenie chwili nabycia praw oskarżyciela publicznego przez strażnika.

W ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszym składzie, strażnik miejski uzyskuje uprawnienia oskarżyciela publicznego w momencie stwierdzenia, że doszło do naruszenia przepisów ustawy p.r.d w zakresie wskazanym w art. 129b ust. 2 ustawy p.r.d. przez kierującego pojazdem, bądź uczestnika ruchu. Konsekwencją powyższego jest możliwość podjęcia działań na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy p.r.d. i w razie zachowania zapytanego wyczerpującego dyspozycję art. 96 § 3 k.w. – wystąpienie do właściwego sądu z wnioskiem o ukaranie w/w za popełnienie powyższego wykroczenia.

W innym wypadku, gdyby wiązać uprawnienia do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego z chwilą uzyskania odpowiedzi na pytanie zadane w oparciu o art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy p.r.d., dochodziłoby do paradoksalnych sytuacji w których odpowiedź w której zapytany wskazywałby siebie jako kierującego danym pojazdem upoważniałaby strażnika do występowania przed sądem w roli oskarżyciela, zaś odpowiedź polegająca na odmowie wskazania kierującego lub wskazująca kierującego niezgodnie z prawdą uniemożliwiłaby organowi powyższe działania. Zdaniem Sądu Odwoławczego wstąpienie w prawa oskarżyciela publicznego w żaden sposób nie może być uzależnione od rodzaju odpowiedzi udzielonej przez zapytanego właściciela lub posiadacza pojazdu.

Oznacza to, że wbrew argumentom Sądu Rejonowego uregulowanie zawarte w art. 17 § 3 k.p.w. w zestawieniu z treścią art. 129b ust. 2 i art. 129b ustęp 3 pkt 7 ustawy p.r.d. uprawnia straż miejską do pełnienia roli oskarżyciela publicznego w postępowaniu o czyn z art. 96 § 3 k.w.

Trafnie skarżący zauważył, że wykładnia celowościowa przepisów przemawia za nadaniem strażnikom miejskim uprawnień do oskarżenia w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., jako pozostających z reguły w bardzo ścisłym związku z wcześniejszym wykroczeniem ujawnionym w ramach kompetencji ustawowej straży miejskiej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie podlega dalszemu zaskarżeniu.